

Μικρός με διορατικό χάρισμα

Πηγή: "Ασκητές μέσα στον κόσμο", σελ. 378 – 380

Τόν Σεπτέμβριο κάποιου έτους στο ογκολογικό τμήμα του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου του Ρίου επικρατεί μεγάλη αναστάτωση. Ο μικρός Δημητράκης ζητούσε επειγόντως τον ιερέα του Νοσοκομείου. Ήθελε οπωσδήποτε να κοινωνήσει.

Ήταν 13 ετών. Ενάμιση περίπου χρόνο βρισκόταν στην συγκεκριμένη κλινική. Ένας μικρός πονοκέφαλος τον ώδηγησε εκεί. Οι γιατροί διέγνωσαν καρκίνο του εγκεφάλου. Η καταγωγή του ήταν από το Φίερι της Αλβανίας. Οι γονείς του αβάπτιστοι. Έμεναν αρκετά χρόνια στην Πάτρα. Αυτός, λίγο μετά την είσοδό του στο Νοσοκομείο, θέλησε να βαπτιστή. Άκουγε για τον Χριστό και ήθελε να γίνη «παιδί» Του. Βαπτίστηκε «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος», κατόπιν κατηχήσεως βέβαια.

Όλοι τον αγαπούσαν πολύ στην κλινική. Ο καρκίνος είχε προχωρήσει αρκετά και ήδη του είχε στερήσει την όραση. Δεν έβλεπε καθόλου, τίποτε και κανέναν. Άκουγε όμως με μεγάλη και θαυμαστή υπομονή. Δεν παραπονιόταν. Έλεγε ότι ο Θεός τον αγαπά πολύ. Προσευχόταν και παρακαλούσε και τους γονείς του να κάνουν το ίδιο.

Όσοι τον επισκέπτονταν καταλάβαιναν να υπάρχει κάτι διαφορετικό σ' αυτό το παιδί. Μιλούσε συνέχεια για τον Θεό. Ήταν πάντα ευγενικό και χαρούμενο. Το πρόσωπο του έλαμπε. Ήθελε να κοινωνάει συχνά των Τιμίων Δώρων. Όταν κάποιες φορές η μητέρα του ήταν σε κάποιον άλλο χώρο της κλινικής, φώναζε: «Μητέρα, ελα γρήγορα. Φτάνει ο παππούλης με τον Χριστό. Ανεβαίνει τα σκαλιά. Έλα να με ετοιμάσης». Και έτσι γινόταν. Ο ιερέας ερχόταν και εύρισκε τον Δημητράκη καθισμένο στο κρεβάτι του, με ανοιχτό το στόμα κάνοντας με ευλάβεια τον σταυρό του. Ενώ δεν εγνώριζε την ακριβή ώρα της προσελεύσεως του ιερέως με τα Τιμία Δώρα, με διορατικό χάρισμα τον έβλεπε να έρχεται, μολονότι παρεμβάλλονταν δυο κλειστές πόρτες πού εχώριζαν το δωμάτιο του από τον διάδρομο πού ερχόταν ο ιερέας. Αυτό το βεβαιώνει και η ευλαβής κυρία Μαρία Γαλιατσάτου η οποία εθελοντικώς εφρόντιζε το παιδί αυτό. «Κυρία Μαρία, θέλω κάτι να σας πώ», της είπε μία ημέρα. «Όταν έρχεται ο παππούλης με τον Χριστό, τον βλέπω στις σκάλες πού ανεβαίνει και δίπλα του υπάρχουν δυο ψηλοί, όμορφοι άνθρωποι με ολόασπρη στολή πού γέρνουν προς το Άγιο Ποτήριο και με ανοιχτά τα χέρια τους το προστατεύουν».

Κάποτε τον ρώτησε ο γιατρός: «Τί κάνεις, Δημητράκη, πώς πάμε;». Του απάντησε: «Κύριε γιατρέ, μπορώ να σας πώ από κοντά. Εγώ είμαι καλά. Εσείς μην στενοχωριέστε πού έφυγε η γυναίκα σας. Ο Θεός θα είναι μαζί σας γιατί είστε καλός άνθρωπος». Ο γιατρός έμεινε λίγο ακίνητος. Κανείς δεν ήξερε το θλιβερό γεγονός πού είχε συμβή την προηγούμενη ήμερα στο σπίτι του, ότι δηλαδή η γυναίκα του τον εγκατέλειψε και πήρε άλλον άνδρα.

«Αυτό είναι παιδί του Θεού», έλεγαν όσοι το γνώριζαν.

Την τελευταία φορά πού κοινώνησε δεν μπορούσε πλέον να σταθή καθιστός στο κρεβάτι αλλά υποδέχθηκε με χαρά και λαχτάρα τον Χριστό ξαπλωμένος. «Ευχαριστώ πολύ», ψέλλισε και μετά εκοιμήθη.

Ο ιερέας, όταν την άλλη μέρα πήγε στο νεκροτομείο να διάβαση στον Δημητράκη το τρισάγιο, είπε: «Τέτοιο λείψανο πρώτη φορά στην ζωή μου βλέπω. Το πρόσωπο του είναι χαμογελαστό, λάμπει και έχει το χρώμα του κεχριμπαριού».

Οι γονείς του αγάπησαν τον Χριστό πολύ και θέλουν και αυτοί να βαπτιστούν.